

μὰς ἐμποδίζε να γυρίσουμε στο νησάκι και να ριξουμε κι' άλλες κανονίες; Τι φόβος μὴ μὰς ἐφευγε τὸ πλοῖο, πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ βροῦμε!

— Πραγματικῶς, φίλοι μου, παρατήρησε ὁ κ. Οὐδὼτων, αὐτὴ θὰ ἦταν φρικτὴ γιὰ σὰς ἀπαγορεύσει! Νὰ εἰσαστε βέβαιον πὼς ἓνα πλοῖο ἦταν ἀγκυροβόλο-βλημένο ἔς αὐτὸ τὸν ὄρμο και νὰ μὴ μπορέσετε νὰ ἐπικοινωνήσετε!.. Ὅπως δὴποτε, κατὰ τὴ γνώμη μου, οἱ πιθανότητες ποὺ εἶχατε ὡς τότε νὰ ξαναγυρίσετε μιὰ μέρα στὴν πατρίδα σας, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ θὰ γινόταν περισσότερες.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος γιὰτὶ τὸ νησί μας δὲν ἔβαν ἔαν πλοῖο, μιὰ φορὰ ποὺ ἤλθε ἓνα πλοῖο και πῆρε τὴν ἀκροβῆ του θέση, μῆκος και πλάτος, γιὰ νὰ σημειωθῆ ἀργότερα στοὺς χάρτες. Καὶ κάποιον πλοῖο θὰ ἐρχόταν ὕστερα νὰ λάβη κατοχὴ.

— Τελοσπάντων, εἶπε ὁ Τζάκ, γιὰ νὰ συγκεφαλαιώσουμε: ὁ Ξίφιας ἤλθε, ὁ Ξίφιας ἰδῶθηκε, ὁ Ξίφιας ἐπικοινωνήσε, ὁ Ξίφιας ἐφυγε, ὁ Ξίφιας θὰ ἐπιστρέψῃ και, τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶναι, νομίζω...

— Νὰ εἶμε; ρώτησε γελῶντας ἡ Ἄννα Οὐδὼτων

— Αὐτὸ ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος.

— Στὸ τραπέζι λοιπόν, φώναξε ὁ Τζάκ, γιὰτὶ ἔχω μιὰ πείνα ποὺ μπορῶ νὰ καταβροχθίσω και τὸ πιάτο μου, μὰ και στομάχι ἰκανὸ νὰ τὸ χωνέψῃ.

Ἐσυμψώνησαν νὰ κηθῆσουν σὲ βάθος τῆς ἀκρογιαλῆς, κοντὰ στοὺς μονοπάτι, ὅπου ἦταν σκιά. Ἐφεραν ἀπὸ τὴν πινασσα τρόφιμα, — κρέας πικτό, ζαμπόν καπνιστό, κουλιὰ κρύα, κῆττα και ψωμὶ μὲλις χθεσινό. Ὅσο γιὰ ποτὰ, ἡ ἀκοθῆκη τῆς πινασσας εἶχε ἀρκετὰ βαρελάκια ὑδρόμελι, καθὼς και μερικὲς μποτῆλλες κρασί τοῦ Φαλκονχόρστ ποὺ θὰ εἶς ἀνοιγαν στὰ ἐπεδὸρπι κ.

Ἄφου κουβαλήθηκαν τὰ τρόφιμα και τὰ σκεύη, ἡ κυρία Οὐδὼτων, ἡ κυρία Ζερμάττ κι' ἡ Ἄννα ἔστρωσαν τὸ τραπέζι καὶ ἓνα μικρὸ ὕψωμα ἀπὸ ἄμμο και φύκια ξερά. Κι' ὅλοι κάθησαν γύρω, ἐφαγὰν μὲ δρεξὴ τὸ πλοῖοιο ἐκεῖνο πρόγευμα, χόρτασαν καλά και θὰ μποροῦσαν ἐστὶ νὰ περιμένουν ὡς εἰς ἔξῃ τὸ βράδυ ποὺ θὰ ἐγευματίζαν.

Νὰ μποῦν πάλι στὴν πινασσα, νὰ ξαναβροῦν, νὰ σταθεύσουν ἔς ἄλλο σημεῖο τῆς ἀκτῆς και νὰ φύγουν γιὰ νὰ ξανακάμουν τὰ ἴδια, — αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ εἶχε τὸν κόπο τοῦ ταξιδίου. Ἄλλως τε ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας δὲν ἀποτέλουσε παρὰ ἓνα μικρὸ μέρος τῆς ὅλης Νέας Ἑλβετίας. Γι' αὐτὸ, ἄμα τελείωσε τὸ πρόγευμα, ὁ κ. Οὐδὼτων εἶπε:

— Σήμερα τάχιστα, προτείνω νὰ

προχωρήσουμε λίγο στὸ ἐσωτερικό. — Καὶ χωρὶς νὰ χάσουμε καιρό! ἐφώνησε ὁ Τζάκ. Τώρα ἔπρεπε νὰ εἰμαστε μιὰ ὁλόκληρη λεῶνα μακριὰ ἀπὸ δῶ!

— Δὲν θὰ τὸ λέγατε αὐτὸ πρὶν φάμε, εἶπε ἡ Ἄννα γελῶντας, γιὰτὶ φάγατε γιὰ πέντε...

— Κι' εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω δρόμο γιὰ πέντε, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ νὰ πῶ μάλιστα ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου... τοῦ μικροῦ μας κόσμου ἐννοῶ.

— Μ' ἂν ἔχης σκοπὸ νὰ πῆς τόσο μακριά, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ, θὰ μὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ σ' ἀκολουθήσουμε. Οὔτε ἡ κυρία Οὐδὼτων, οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε ἡ μητέρα σου, παιδί μου, δὲν θὰ τελοῦσαν νὰ σε συνοδεύουν.

— Ὁ Τζάκ, βλέπω, εἶναι ἀκράτητος! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, κτυπῶντας τὸν ὦμο τοῦ γιοῦ του. Οὔτε ὁ Φρίτς δὲν εἶδε ποτὲ τόσο ζῆλο!

— Μὰ δὲν πρέπει νάντικαταστήσω ἔς ἔλα τὸν Φρίτς; ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποὺ στὸ γυρισμὸ δὲν θάβαν πιά ὅπως ἐφυγε.

— Γιατὶ; ρώτησε ἡ Ἄννα.

— Γιατὶ θὰ εἶναι παντρεμμένος, εἰκογενειάρχης, μπαμπᾶς, ἴσως μάλιστα και παπποῦς... ἂν παραρρήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Παπποῦς, ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνο ἀπουσίας; φώναξε γελῶντας ἡ κυρία Οὐδὼτων. Τι λές, Τζάκ!

— Παπποῦς ἡ μπαμπᾶς, ἀδιάφορο! Φθάνει ποὺ θὰ εἶναι παντρεμμένος.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν θάβαν πιά ὁ ἴδιος; ξαναρῶτησε ἡ Ἄννα.

— Ἄς τον νὰ λῆν τὸν Τζάκ, ἀγαπητή μου Ἄννα! ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Ὁ ἄλλος κι' ἡ σεστρά του νὰ γίνῃ ἓνας λαμπρὸς σύζυγος, ὅπως ὁ Φρίτς...

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΚΥΟΝΙΔΕΣ ΗΜΕΡΑΙ

Λίγο γλαυκὸ χαμογέλι κι' ἀγγελικὴ ὁμορφιά κι' ἀνώμαλον ἀπ' τὴ συννεφιά πλανᾶται ἀπ' ἀνωθὲ μου στῶν βουερῶν κυπαρισσιῶν τὴ μαύρη συντροφιά μερώνουν τώρα οἱ στεναγμοὶ τοῦ πληγωμένου ἀνέμου.

Θὰ φέξῃ πάλι κάποιον φῶς τριγύρω μας δεῖλο, κι' οἱ ἄλκυονίδες οἱ γλαυκὲς θὰ φέρουν τὸν Ἀπρίλη και θὰ χορεύῃ ὁ κίτρινος ὁ ἥλιος στὸν κρῖο γιαιλὸ κι' ἡ παγωμένη κάμαρα θὰ λιάζεται ἔξω δεῖλο.

Θὰ ἔσπερσῃ. Ὅμως γυνῆ, σπασμένα τὰ κλαριά, γιὰ πάντα πιά τὸ ἀντικρινὸ τὸ δέντρο θὰ σαλεύῃ, ὅσο ν' ἀλλάξῃ κι' ἂν ζητῇ τὴν πένθιμη θωριά, ὅσο ἂν μετάνιωσεν ὁ σκληρὸς καιρὸς και τὸ χαϊδέσει!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

[Παραμύθη.] (Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 194.)

Τότε ὁ κακὸς ζήτησε ἄλλο τρόπο. Ἐπεσθῆκε σ' ἓνα μεγάλο κοντικὸ νὰ πῶ δῶση ἓνα ὁλόκληρο κεφάλι τυρὶ, ἂν δάγκανε θανάσιμα τὸ καρτινοῦνο εἰματῆς καίμενης τῆς Πομπινέττας.

Ὁ κοντικὸς ἐξεστράτευσε ἀμέσως. Μὴ Νίτσα ἀγκυροβόσε και, βλέποντας τὸ φοβερὸ τραωκτικὸ, φώναξε βοήθεια. Ἐτρεξε τότε ὁ Λάκης και δὲν ἄργησε νὰ διώξῃ τὸν κοντικὸ, ποὺ δὲν τόλμησε πιά νὰ ξαναθῆ.

Ὁ Καραγκιόζης ἦρε ἀκόμα μερικὰ τεχνάσματα, μὰ ἀποτόχανε ὅλα χάρη τῆς ἐπαγούρησης τῆς Νίτσας.

Ἐπιτέλους, ὁ Λάκης εἶδε τὴ δολιχότητα τοῦ Καραγκιόζη του και θὰ τὸν ἔσπανε σὲ χίλια κομμάτια, ἂν ἐκεῖνος ἐπανορθῶσε, μαντεύοντας τὸν κίνδυνον, δὲν ἐφευγε ἐγκαιρῶς.

Καὶ σὲ λίγο τὸ τέλος τῆς μαγίας τῆς Πομπινέττας ἐφθασε.

Τότε ἓνας μικρὸς τοξότης, ποὺ τὸν ἔστειλε ὁ βασιλεὺς τῶν ἐξωτινῶν, ἤλθε νὰ πάρῃ τὴν Πομπινέττα. Μὰ ἡ Νίτσα, ποὺ νομίζε πὼς ἦταν πάλι κάποιον τέχνασμα τοῦ Καραγκιόζη, θέλησε νὰ κρατήσῃ τὴ μικρὴ τῆς προστατευομένη.

Ὁ τοξότης τότε τῆς ἔρριξε ἓνα διαμαντένιο βέλος και παραθύς ἡ Νίτσα ἐγινε μιὰ χαριτωμένη και ὠραιότερη νέα. Αὐτὴ δὲν τὸ παρατήρησε και φώναξε τὸν Λάκη νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ὁ Λάκης ἔτρεξε, μὰ δέχθηκε κι' αὐτὸς ἓνα μαγεμένο βέλος ποὺ τὸν μεταμόρφωσε στὸν πιὸ κομψὸ νέο ποὺ μποροῦσε νὰ ἰδῆς.

Κατόπι ὁ τοξότης χάθηκε, σέρνοντας τὴν Πομπινέττα.

Τότε ἡ Νίτσα ἔκλαψε πολὺ, μὰ ὁ Λάκης τὴν παρηγόρησε κι' ἠσύχασε.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Νίτσα και ὁ Λάκης παντρεύονταν.

Ποτὲ γάμος δὲν ἦταν τόσο αὐτογυρισμένος.

Σ' ἓνα χρόνο, ἔφθανε στὴν ἀρχαῖον κούνα τῆς Πομπινέττας ἓνα χαριτωμὸν κοριτσάκι ποὺ τῆς ἔμοιαζε παράδοξα.

Καὶ τότε ἄξαφνα μιὰ φωνούλα εἶπε: — Θὰ γίνω σουνὰ τῆς!

Καὶ ἡ Πομπινέττα ἡ ἴδια παρουσιάσθηκε. Ἐφερνε μαζί τῆς και τὴ μητέρα τῆς, ποὺ εἶχε γίνε νεράιδα, γιὰ νὰ δόσῃ στὴ νεογέννητη διάφορα θαυμάσια χρῆσιματα.

Φανταζεθε τὴ χαρὰ τῆς Νίτσας δὲν ἔξαναεἶδε τὴ μικρὴ τῆς προστατευομένη! Θέλησε νὰ τὴ κρατήσῃ μαζί τῆς μὰ ἡ Πομπινέττα διηγῆθηκε τὴν ἱστορία τῆς, κι' ἐπειδὴ εἶχε γίνε: τώρα βασιλεῖσα

τῶν Κουκλῶν, ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ κοντὰ πάλι λαὸ τῆς.

Μὰ ἔστειλε, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν ἡρῆ τῆς Νίτσας, τρεῖς ἀπὸ τῆς πιὸ χαριτωμένους τῆς ὑπηκόους, ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποστοῦν τὴ μαγεία τῶν τριῶν μαλακατιῶν.

Τοὺς ἔκαμαν τότε χάδια και περιποιήσεις, ὅστε, ὅταν γύρισαν στὸ βασιλεῖο τους και διηγῆθηκαν στῆς συντρόφισσές τους πόσο καλοπέρασαν, ὅλες οἱ κοπέλες ἐπιθύμησαν νὰπολαύσουν κι' αὐτὲς τὰ ἴδια χάδια. Κι' ἐπειδὴ εἶχε ἔλθει ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Πομπινέττα θάεἶνε νὰ κορῶνα γιὰ νὰ γίνῃ νεράιδα, ὅλες οἱ Κουκλὲς ἐφυγαν κι' ἐγιναν ἀπὸ πορτοκάλι και σκληρὸ καρτόνι.

Ἦλθαν στὸ βασιλεῖο τῶν Ἀνθρώπων ἔπου τῆς περιποιήθηκαν τότε, ὅστε ἀποφάσισαν νὰ μῆνουν γιὰ πάντα. Τότε ὁ Καραγκιόζης ἔκαμσε νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῶν Ἀνθρώπων μὰ φάνηκε τότε κακὸς, ὅστε οἱ ὑπηκόοι του ἐπαναστάτησαν και τὸν ἔμαθαν.

Ἐφυγαν τότε ὅλοι και τὰ μαγικά σκαλιστάτα τοὺς μεταμόρφωσαν κι' αὐτοὺς ἐκαγινῆσαν, πρὸς μεγάλη χαρὰ τῶν πατέρων και ἡσυχία τῶν γονέων.

† Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΙΦΗ

Τι ἀγχομο νὰ εἶναι κανεὶς μικρὸ παιδί, προπάντων ἔταν ἔς τὸ σπῆτι εἶναι μικρὸ παιδί. Νὰ σήμερα, γιὰ νὰ εἶναι ἡ μικρὴ τοῦ μπαμπᾶ, ὅλοι ἔχουν ἄλλοσ πῶσ τους και ἔξασαν ἐντελῶς τὸν μικρὸ Φίφη.

Κι' αὐτὸς ὁ καίμενος κάθεται ἔς τὴν κλινικὴν τοῦ και πληττεῖ καταμόρφωτος.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει τόσα παιγνῖδια: ἓνα ὠραιότατον ἀλογάκι, ἓνα πιπὶ μὲ κύβους, ἓναν ἀστεῖον Καραγκιόζη, ἓνα κληρὸ σὺνταγμα ἀπὸ μολυβένιους σπατιώτες κι' ἄλλα πολλά, ποὺ μ' ἰπὶ θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ και νὰ διασκεδάσῃ μιὰ χαρὰ. Μὰ δὲν ἔχει καθόλου μὴν. Κάποιο κρυφὸ καράκονο τὸν βασίλειαι και τὸν κρατεῖ κερρωμένο ἔς τὴν κλινικὴν τοῦ.

Τὸ βράδυ, ἔς τὴν τραπεζαρία τὴν καλὴ, ποὺ θὰ ἦταν πλημμυρισμένη μὲ κολοῦδια και καταφώτιστη, θὰ ἔτρωγαν ἑκατόσπερες ἀνθρώποι: κι' ὁ καίμενος Φίφη θὰ ἔτρωγε μοναχόλης του ἔς τὴν μικρὴ κάμαρά του!...

Αὐτὸ ἦταν τὸ παράκονο του.

Ἄμα θὰ μεγάλωνε ὁ Φίφη και θὰ ἦταν μπαμπᾶς, δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ ἄλλες, ἀδικίες. Τὴ γιορτὴ του θὰ τὴν ἐπὶ μὲ τὰ παιδάκια του και ἔδιδε ὅλους τοὺς ξένους.

Μ' ἄξαφνα, ἐνῶ ἦταν βυθιαμένος ἔς τὴν σκέψιν του και ἔς τὰ μεγάλα του

σχέδια, ἤρθε ἡ Μαρούσα νὰ τὸν φωνάξῃ ἐκ μέρους τῆς μαμμᾶς.

Ἄλλο πάλι κι' αὐτὸ! Μὴν εἶχε δρεξὴ ἡ μαμμὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ ἔς τὸν Πυθαγόρειον πίνακα; εἶχε γούστο, μέρα τῆς γιορτῆς τοῦ μπαμπᾶ!.

Ὡστόσο ὁ Φίφη σηκώθηκε ἀπὸ τὴν κλινικὴν του και, κατσοφιασμένος ποῦνα, κίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὴν μαμμὰ. Μὰ μόλις εἶχε βρῇ ἔς τὸ διάδρομον, τὴν ἄκουσε νὰ μιλῇ δυνατὰ μὲ τὸν μπαμπᾶ:

— Ἀδύνατον νὰ καθήσουμε δεκατρεῖς ἔς τὸ τραπέζι, τοῦ ἔλεγε, δὲν κάνει, εἶναι κακὸ.

— Κι' εἶναι ἀρῶς τώρα γιὰ νὰ καλέσουμε κανέν' ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ μπαμπᾶς.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μῆκε ὁ Φίφη.

— Φίφη, θὰ δεκνήσῃς ἔς τὸ τραπέζι μας ἀπόψε, γιὰ νὰ γίνουμε δεκατέσπερες! Τοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

Ὁ Φίφης ἔμεινε λίγες στιγμὲς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπλήξῃ κι' ὕστερα ρώτησε:

— Καὶ θὰ φῶ ἀπ' ἔλα;

— Λαίμαργε! τὸν μάλωσε γελῶντας ὁ μπαμπᾶς, ἐνῶ ἡ μαμμὰ τοῦ ἔλεγε:

— Ἄπ' ἔλα, Φίφη, μὰ μὲ διάκριση. Μόνον φρεῖ δὲν θὰ σοῦ δώσουν, γιὰτὶ ἔχει κόκκαλα και μπόρεῖ νὰ πνιγῇ.

Πῆγαινε τώρα νὰ σὲ πῆσουν. Θὰ βάλῃς τὴν βελουδένια σου φορεσιά.

— Καὶ παγωτό, μαμμὰ!

— Θὰ φῶς και παγωτό. Πῆγαινε τώρα. Μὰ ὁ Φίφης ἀκόμα δὲν ἐφευγε, εἶχε ἐνάγκη κι' ἀπὸ ἄλλη μιὰ διαβεβαίωση και ξαναεῖπε:

— Μαμμὰκα;

— Τι εἶναι πάλι;

— Νὰ μὴ μοῦ δέσουν τὴν πετσέτα ἔς τὸ λαιμὸ; θὰ τὴν βάλω μόνος μου ἔς τὴν μπουτονιέρα μου, σὺν τὸν μπαμπᾶ.

— Ἄς εἶναι πια κι' αὐτὸ. Μόνον νὰ προσέξῃς καλά, νὰ μὴ λερωθῇς.

— Ἐννοια σου, μαμμὰ.

Κι' ἐντελῶς πιά εὐτυχισμένος, ὁ Φίφης ἐφυγε μὲ πηδήματα. Ἐτρεξε ἴσα ἔς τὴν κουζίνα κι' ἀνήγγειλε ἔς τὴν μαγειρίσα ἐπισημότατα τὸ σοβαρὸ νέο. Ἡ μαγειρίσα ὁμοῦς ἐξακολούθησε ἀτάραχη νὰκατεῦθῃ τὴν καταρόλα τῆς κι' αὐτὸ τὸν ἐπέφραξε κάπως τὸν φιλαράκο μάς. Ἐφυγε λοιπὸν ἀπὸ κεῖ κι' ἔτρεξε ἔστῃ Μαρούσα, τὴν καμαριέρα.

— Ντύσε με γρήγορα, τῆς λέει, μὲ τὴν βελουδένια μου φορεσιά και βάλε μου και φώκλ και τὰ μαγιόκια μου. Θὰ δεκνήσω ἀπόψε μὲ τοὺς μεγάλους!..

— Πολὺ καλά, κύριε, τὸ ἀποκρίθηκε εἰρωνικὰ ἡ Μαρούσα μὰ εἶναι πολὺ νωρὸς ἀκόμη ἔχεις καιρὸ νὰ λερωθῇς.

— Κανεὶς λάθος! Δὲν θὰ λερωθῶ καθόλου. Θὰ προσέξω!

Ἐπὶ τέλους ἤλθε ἡ ὦρα κι' ἡ Μαρούσα ἄρχισε νὰ τὸν συγυρίζῃ:

— Ἀλήθεια, Μαρούσα, δὲ μοῦ πάει ἔξω αὐτὴ ἡ βελουδένια φορεσιά; ὡς τὰι ὁ Φίφη γιὰ νὰκούσῃ κομπλιμέντο. Μὰ ἡ Μαρούσα τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ναι, σὲ κάνει σὺν μαϊμουδάκι. Τι ζηλιάρη ὡςτὸ κι' αὐτὴ ἡ Μαρούσα!..

Ἐπὶ τέλους ἡ τουαλέττα τοῦ Φίφη τελείωσε. Δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε. Ὡς και μυρωδιὰ κατάρσα νὰ βάλῃ ἔς τὸ μαντηλάκι του—σὺν τοὺς μεγάλους.—

Μὰ ἔξαφνα κτύπησε ἡ μαμμὰ. Ἡ Μαρούσα ἔτρεξε νὰ ἰδῇ κι' ὁ Φίφη τὴν περίμενε κορδαμμένος. Σὲ λίγο ἄκουσε μιὰ φωνή:

— Ὁ κύριος Βασιλειάδης εἰδοποιεῖ πὼς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ ἔς τὸ δεῖπνον.

— Ἄ, συμφορά! ἀκούσθηκε τότε ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς, θὰ εἶμαστε πάλι δεκατρεῖς.

— Ἄς βγάλουμε τὸ Φίφη, εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

— Βέβαιον, πρέπει νὰ βγάλουμε τὸ Φίφη, γιὰ νὰ μείνουμε δώδεκα, ξαναεῖπε ἡ μαμμὰ.

Ἐστὶ ἡ Μαρούσα γύρισε γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν βελουδένια φορεσιά τοῦ Φίφη και νὰ τοῦ ξαναφορῆσῃ τὴν καθημερινὴν του μπλούζα.

Ὁ καίμενος ὁ Φίφη! Μόνον μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ τοῦ ἔδιναν διπλὸ παγωτό μπορέσε κάπως νὰ παρηγορηθῇ.

Ἄφου ἔφαγε κατεμύναχος τὸ φαί του, ὁ Φίφης περίμενε ἡσυχῶς τὸ παγωτό. Μὰ ποὺ νὰ ἐρθῇ! Πέρασαν ὥρες ἔς τὸ τέλος ἡ Μαρούσα μῆκε γιὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιασῇ.

— Μοῦ φέρνεις παγωτό; τὴ ρώτησε.

— Παγωτό; Δὲν ὑπάρχει πιά τελείωσε.

Κι' ὁ Φίφης ἀναγκάστηκε νὰ κρύψῃ τὴν δρεξὴ του... γιὰ τοῦ χρόνου.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Φίφης ἐγινε ἄντρας. Μὰ πάντα θυμάται τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς παιδικῆς του ζωῆς κι' ἔταν τὸ διηγῆται, κάποτε προσθέτει:

— Μιὰ πρόληψις μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ πολὺ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἄλλα τὸ πάθημα μ' ἔμαθε νὰ εἶμαι λιγώτερο ἐπισκεπτικὸς και λαίμαργος.

(Διασκευή) Ε. Α.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος ποὺ νὰ μὴ ἔλαβε ποτὲ μιὰ ἀπροσδόκητη, ἀνέλπιστη εὐτυχία. Τοῦτο ἐνθουμὸς και δὲν θάπελτισθῇς γιὰ τὸ μέλλον. Ἐ Ἄνάμνησις, λέγει ἓνας ποιητῆς, τρέφει τὴν ἐλπίδα.

Ἡ ἰδέα γεννᾷ τὸ πρῶτον και σὶνὰ σὶνὰ μεταμορφώνει τὸν κόσμον κατ' εἰκόνα τῆς.

(Φωτὸχρῶμα ἑλισβεῖν.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΙ' ΑΛΛΟΣ 'ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΟΣ'

Αγαπητοί μου,

ΑΡΑΤΗΡΗΣΑ, (τι
αξ έκαμαν μεγάλη
αντύπωση αυτά που
αξ έγραψα μία μέρα
για το Ζαν Μορεάς,
τον Έλληνογάλλο.

Έκατοντάδες γράμα-
ματα λάβαμε ή «Δια-
πλασι» κι' εγώ από
συγκινημένους αναγνώστες, που μās βε-
βαίωσαν πως όλες τους τις δυνάμεις, μι-
κρές ή μεγάλες, στην Ελλάδα σκοπεύουν
ναφιερώσουν και πως δεν θα έργασθον
ποτέ παρά μόνο στην Πατρίδα και για την
Πατρίδα. —Τί φυσικώτερο, αλήθεια, τί λο-
γικώτερο, τί νομιμώτερο: Οί Έλληνες
για την Ελλάδα! Κι' όμως; να που και
σήμερ' ακόμα, παρουσιάζονται νέοι αν-
θρωποι πολύ μακρισμένοι απ' αυτή την
αντίληψη. Κι' αυτές τις ημέρες Ισα-Ισα,
μέσα στην Αθήνα, παρουσιάσθηκα πάλι
έναν «Έλληνογάλλο» μουσικοσυνθέτη!

Είν ένας νέος, που τόνομά του τε-
λειώνει σε όπρυλος. Γνήσιος δηλαδή
Ρωμιός. Στην Ελλάδα γεννήθηκε, στην
Ελλάδα έσπούδασε, στην Ελλάδα έργα-
σθηκε. Μουσικός με λαμπρό, καθώς φέ-
νεται, ταλέντο, σκέεθηκε να γράψη κι'
ένα μουσικό δράμα. Αλλ' αντί να πάρη
μία ελληνική υπόθεση, ένα ελληνικό ποιή-
μα, ένα ελληνικό λιμπρέττο, πήρε τη
Βεατρίκη του Μαίτερλιχ, ένα μύθο
δηλαδή φλαμανδικό ή βουργονικό, καμω-
μένο δράμα από βέλλο ποιητή γαλλικά.
Και καλά να το μετάφραζε, να το έδινε
ς ένα Έλληνα ποιητή να του τό κάμη
ελληνικό; αλλά το πήρε έτσι, όπως ήταν,
κι' έγραψε τη μουσική του πάνω στα
Ιδια τα γαλλικά λόγια του Μαίτερλιχ,
κι' έκαμε τους Έλληνες ήθοποιούς του να
τραγουδήτουν, στο Δημοτικό Θέατρο της
πρωτεύουσάς μας, γαλλικά και να δειχθόν
έτσι έλληνογάλλοι σαν το μουσικοσυνθέτη!

Πήγα κι' εγώ νακούσω τη «Βεατρίκη».
Μπήκα στο θέατρο έντελως ανύποπτος
πως ή μουσική ενός νέου Έλληνα μου-
σικού θάταν άπάνω σε στίχους γαλλικούς.
Και το πράγμα μουκανε τέτοια έντύπωση,
ώστε, μολονότι και το έξοχο έργο, κι'
ή ώραία, πρωτότυπη και νεωτεριστική
μουσική με τραβούσαν πολύ, δεν μπόρεσα να
μείνω. Μόλις και μετά βίας στάθηκα
όρθος 'ς ένα θεωρείο, ως που να τελειώ-
ση ή πράξη που είχε αρχίσει όταν μπή-
κα' κι' έφυγα καταλυπημένος... Το πε-
ρίεργο είναι, ότι απέξω άκουσα πολλούς
θεατές να μιλούν στο διάλειμμα εκείνο
μεταξύ τους και να έκπράζουν το ίδιο
καράπονο που έθλιβε την ψυχή μου:

«Χάθηκε ένα ελληνικό έργο, για να μās
δείξη τη μουσική του τέχνη ή νέος αυ-
τός;» Και κάποιος είπε: «Πώς ο Κάλο-
μάρης πηρέτων. Πρωτομάστορα και το
Δαχτυλίδι της Μάννας;» Κι' ένας
άλλος έπρόσθεσε: «Πώς ο Βάρβογλης—
έναν άλλος νέος μουσικός.—ενώ μάλιστα
ήταν στο Παρίσι κι' εκεί έπρόκειτο να
έμφανισθ, πήρε να μελοποιήση την Α-
γία Βαρόβαρα;» Κι' όμως κανένας από
τους θεατές αυτούς δεν έφάνερωσε στην
παρασταση τη δυσφορία του για τό έλλη-
νογαλλικά που άκουγες, και κανένας δεν
έλυπηθηκε και δεν άγανάκτησε τόσο,
ώστε να κάμη τουλάχιστο εκείνο που έ-
καμα κι' εγώ: να φύγη! —Για φανταστήτε
λίγο, αλήθεια, τί θα γινόταν στη Γαλλία,
στη Γερμανία ή στην Αγγλία, αν ένας
μουσικοσυνθέτης έπαρνε να μελοποιήση
ξένο έργο, άμετάφραστο, κι' ανάγκηζε
Γάλλους, Γερμανούς ή Αγγλους ήθο-
ποιούς να τραγουδήσουν, στον τόπο τους,
σε γλώσσα ξενή! Μα κι' οί πάγκοι ακόμα
θα πετούσαν στη σκηνή! Έδώ δεν είχαμε
παρά χειροκροτήματα, έπαιρημαίς, λου-
λουδια, στεφάνια και μόνο στους διαδρό-
μους μερικές δαίλες, χαμηλόφωνες δια-
μαρτυρίες.

Ακόμα πιδ περίεργο: Ένας καθηγη-
τής του Ωδείου, γράφοντας στον τελευ-
ταίο «Νουμά» με κριτική για τη
«Βεατρίκη» αυτή, λέει: «Κατά ποσό το
θέμα μιας ξένης παραδωσης ήταν το κα-
ταλληλότερο για Έλληνα συνθέτη, πρωτο-
γράφοντα για θέατρο, θέμα έπεξεργασμένο
μάλιστα από ξένον ποιητή και μελοποιη-
μένο σε ξενή γλώσσα, δα θα έξετά-
σομε.» Γιατί; Κι' όμως αυτό ήταν το
πρώτο, το κυριώτερο. Κι' Ισα-Ισα ένας
μουσικός, ένας καθηγητής, έπρεπε να
δώση το πολύτιμο μάθημα στους νέους
μαθητές του, ότι χρωστούν ναγαπών πα-
ρισσότερο από κάθε άλλο την Πατρίδα τους,
τη γλώσσα της, τη φιλολογία της, την
ιστορία της, τους μύθους της, τις παρα-
δόσεις της, κι' ότι μόνο αυτά πρέπει να
χρησιμοποιούν όταν θέλουν να δείξουν
την τέχνη τους, δηλαδή την ψυχή τους.

Ψέμματα είναι πως ή τέχνη, και μά-
λιστα ή μουσική, δεν έχει πατρίδα. Έχει
και παραέχει. Είναι ή πατρίδα του ποιη-
τή, του συνθέτη. Πρώτα θα συγκινηθ' αυ-
τός απ' ό,τι ξεχωριστό, ιδιότυπο έχει ή
πατρίδα του, έπειτα θα συγκινήση τους
πατριώτες του και στο τέλος, αν είναι
μεγάλος, θα συγκινήση τον κόσμο και θα
γίνη παγκόσμιος, διεθνής. Αλλοιότικα
δεν γίνεται. «Η κι' όταν γίνεται, δεν
είναι το αστό, δεν είναι το καλύτερο, ούτε
για την πατρίδα του τεχνίτη, που ζημιώ-
νεται, ούτε για τον τεχνίτη τον ίδιο και
για την τέχνη του, που ζημιώνεται ίσως
περισσότερο.

Ο σκοπός μου δεν είναι βέβαια να στη-
λιθεύω τον καλό νέο μουσικό, που με τό

πρώτο του έργο ύπόσχεται τόσα. Γι' αυτό δεν
αναφέρω τόνομά του, για όσους δεν το ξε-
ρουν. Ο σκοπός μου είναι μόνο να δείξη
το άτοκο της πρώτης του εμφάνισης με
ξένο έργο και σε ξενή γλώσσα, με την
έλπιδα πως κι' αυτός ο ίδιος δεν θα θε-
λήση να τό επαναλάβη, και με την βε-
βαιότητα πως σείς που με διαβάσετε τά-
ρα, δεν θα σκεφθήτε ποτέ να μιμηθήτε το
παράδειγμα του, —παράδειγμα πολύ γα-
ροκροτημένο, που αν έμενε κι' άλλωδιό-
λου άδιαμαρτύρητο, μπορεί να τραβούσε
κι' άλλους...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΔ'. (Συνέχεια)

—Α! έκαμα χωρίς να θέλω.

—Ναι, έξακολούθησε ο πατέρας μου.

Για να την έκδικηθ' λοιπόν, την ημέρα
άκριθως που έκλεινες έσύ τους έξη
μήνες, σ' έκλειψε μέσ' από το σπίτι μας,
σε πήγε στη Γαλλία, στο Παρίσι, κι'
έκει σε πέταξε στο δρόμο. Κάμωμε όα
μπορέσαμε για να σε ξαναβρούμε, χαλά-
σαμε τον κόσμο, μα χωρίς να κάμη
και στο Παρίσι, γιατί δεν έφραταζόμα-
στε πως ή κλέφτρα εκείνη σε είχε και
τόσο μακριά. Δεν σε βρήκαμε' και σε
νομίζαμε νεκρό και χαμένο για πάντα,
διαν, πρό τριών μηνών, αυτή ή γυναίκα,
που έκεσε άρρωστη βαρεία, φανέρωσε,
πριν πεθάνη, την αλήθεια. Έφυγα άμ-
σως, πήγα στον Παρίσι και παρουσιά-
σθηκα στον άστυνόμο της συνοικίας, όπου
σε είχε πετάξει. Έκει, στην άστυνομία,
έμαθα πως σε είχε αναλάβει κάποιος κί-
στης, χωριάτης, ο ίδιος μάλιστα που σε
είχε βρή στο δρόμο, κι' έπήγε άμέσως
στο χωριό του, στο Σιαβανό. Ο Μπαρ-
μπερής μου είπε τότε, πως σε είχε κοι-
κιάσει σ' ένα Βιτάλη, Ιταλό, μουσικό του
δρόμου, και πως γύρισε μαζί του την
Γαλλία. Έπειδή δεν μπορούσα να μείνω
στη Γαλλία και να κυνηγώ τον Βιτάλη,
παρακάλεσα τον Μπαρμπερή να φρον-
τίση να σε βρή, και μάλιστα του έδωσα
και λεπτά για να πάη στο Παρίσι. Τού
είχα πρ' όμα σ' εύρισκε, να είδοποιήση
άμέσως τους δικηγόρους Γκρηθ και
Γκάλλεϋ, που έχουν όλες μου τις υπο-
θέσεις. Δεν του έδωσα όμως τη διεύθυνση
μου έδώ, γιατί μόνο τον χειμώνα κοι-
τούμε στο Λονδίνο και το καλοκαίρι
γυρίζουμε την Αγγλία και τη Σκωτία.

Είμαι, βλέπεις, έμπορος, γυρολόγος,
και ταξιδεύω με τις πραγματείες μου
σταμάξια και μ' όλη μου την οικογένεια.
Να, παιδί μου, πως βρέθηκες και πως
ύστερ' από δεκατρία χρόνια, ξαναπαί-

νεις τη θέση σου στο πατρικό σου σπίτι.
Καταλαβαίνω πως είσαι κάπως αστι-
μόνος, γιατί δεν μās γνωρίζεις, και δεν
μπορείς να καταλάβης τί λέμε, ούτε
να μās πης ό,τι θέλεις, άφ' ου δεν ξέρεις
τη γλώσσα μας. Έλπίζω όμως να συνη-
θισής γρήγορα.

Ναι, βέβαια, θα συνήθισα γρήγορα.
Δεν ήσαν φυσικώτατο, άφ' ου ήμουν στην
οικογένειά μου κι' αυτοί, που θα ζούσα
τόρα μαζί τους, ήταν ο πατέρας μου, ή
μητέρα μου, ο παππούς μου, τ' αδελφία
μου;

Τα πλούσια σπάργανα δεν είχαν βγή
αληθινά... Για τη μάννα-Μπαρμπερίνα,
για τη Λίζα, για τον κύρ-Πέτρο τον
Ακχέν, για ότους με είχαν βοηθήσει,
αυτό ήταν κακό. Δεν θα μπορούσα να
κάμω γι' αυτούς ό,τι όνειρευόμουν, γιατί
εί γυρολόγος έμπορος, δεν μάλιστα κα-
τακοινό σε παράγκα, δεν είναι βέβαια
τόσο πλούσιοι... Αλλά για μένα, τί
κακό ήταν; Δεν μου έφθανε που είχα
τόρα μία οικογένεια; Ας ήταν φτωχή.
Η αγάπη αξίζει καλύτερ' απ' τα πλού-
τη κι' εκείνο που χρειαζόμουν εγώ δεν
ήταν τότο τα χρήματα, όσο ή αγάπη, ή
στοργή...

Έφ' άκουγα έτσι τη διήγηση του
πατέρα μου, προσηλωμένος άλλωδιόλου
ς αυτόν, έστρωσαν το τραπέζι, έβαλαν
κάτι πιτάτα με γαλάζια λουλούδια, κι'
έσπραν σε μία ματάλλινη άπλάδα ένα
μεγάλο κομμάτι βωδινο, ψητό στο φούρ-
νο, με πατάτες όλόγουρα.

—Πεινάτε, παιδιά; μās ρώτησε ο
πατέρας μου, το Ματτία και μένα.

Ο Ματτίας, μ' ένα χαμόγελο, έδει-
ξε τ' άσπρα του δόντια.

—Στο τραπέζι λοιπόν!

Αλλά πριν καθήσουμε, ο πατέρας
έστρωσε την πολυθρόνα του παππού ως
το τραπέζι. Έπειτα έκάθησε με τη ρά-
χη κατά τη φωτιά κι' άρχισε να κόβη
το ρο σμπήφ εκείνο και να μās το μοι-
ράξη.

Μās έδωσε από μία καλή φέτα με
άσθονες πατάτες κι' άρχισαμε άμέσως
να τρώμε.

Αν και δεν ήξερα πολύ τα συστή-
ματα των καλών οικογενείων, γιατί ή
ανάτροφή μου ως τόρα ήταν του δρόμου
μάλλον παρά του σπιτιού, μου έκαμε
όμως έντύπωση ότι τ' αδελφία μου έτρω-
γαν με τά χέρια, βουτεθσαν στη σάλ-
τα κι' έγλειφαν, χωρίς να τά προσέ-
χουν καθόλου ο πατέρας μου κι' ή μη-
τέρα μου. Όσο για τον παππού, αυτός
δεν κοιτάζε παρά το πιάτο του, και το
να χέρι που μπορούσε να μεταχειρί-
ζεται, άνεβοκατέβαινε διαρκώς από το
πιάτο στο στόμα του. Όταν του έπεφτε
από τα τρεμουλιαστά του δάκτυλα κα-
νένα κομμάτι κρέας, τ' αδελφία μου τον
περιγελοούσαν.

Αφ' ου αποφάγαμε, ένόμισα πως θα
περνούσαμε τη βραδιά μας κοντά στη
φωτιά. Ο πατέρας μου όμως μου είπε
πως περίμενε κάτι φίλους και πως έ-
πρεπε να πλαγιάσουμε. Έπειτα, παίρ-
νοντας ένα κερύ, μās ώδήγησε σε μία
άποθήκη, δίπλα στην κάμαρα όπου εί-
χαμε φάει. Έκει βρισκόταν δυό από
τά μεγάλα έκείνα άμάξια, που χρησι-
μέυουν συνήθως στους γυρολόγους. Α-
νοίξε την πόρτα του ενός κι' είδαμε μέ-
σα δυό κρεβάτια, το έν άπάνω απ' το
άλλο.

—Να τα κρεβάτια σας, μās είπε.
Καλόν ύπνο, παιδιά!

Έτσι με υποδέχθηκε ή οικογένειά
μου, — ή οικογένεια Δρίσκολλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΕ'

Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου.
Φεύγωντας, ο πατέρας μου μās άφησε

—Να τα κρεβάτια σας. Καλόν ύπνο, παιδιά!
(Σελ. 205, στ. β')

το κερύ έκλεισε όμως απέξω την πόρ-
τα του άμαξιού μās. Δεν είχαμε λοιπόν
παρά να πλαγιάσουμε' κι' αυτό κάναμε
το γρηγορώτερο, χωρίς να φλυαρήσουμε
όπως συνήθισαμε κάθε βράδυ και χωρίς
νάνακονίζουμε τις έντυπώσεις μας
από τη μεστή μας εκείνη ημέρα.

—Καληνύχτα, Ρεμψ, μου είπε ο
Ματτίας.

—Καληνύχτα, Ματτία.

Ο Ματτίας δεν είχε όρεξη να μι-
λήση, όπως δεν είχα κι' εγώ' και πρέπει
να όμολογήσω, πως ή σιωπή του μ' ά-
χαρίστησε.

Αλλά όταν δεν έχη κανείς όρεξη να
μιλήση, δεν θα πη πως έχει όρεξη να
κοιμηθ'. Αδύνατο να κλείσω μάτι! κι'
αφ' ου όδύσαμε το κερύ, άρχισα να συλ-
λογίζομαι όλα τα συμβάντα, στριφογυρί-

ζοντας όλοένα στο στενό μου στρώμα...
Κάθε τόσο, άκουγα το Ματτία, που
ήταν πλαγισμένος στο άπό πάνω μου
κρεβάτι, να κουνιέται και να γυρίζη,
που θα πη πως κι' αυτές δεν μπορούσε
να κοιμηθ'.

—Δεν κοιμήθηκες; τον ρώτησα σιγά.
—Ακόμα.

—Μην είσαι άρρωστος;

—Εύχαριστώ, είμαι πολύ καλά! μό-
νο που μου φαίνεται ακόμα σα να τα-
ξειδεύω με το βαπόρι' όλα γύρω μου
γυρίζουν και τάμαξι άνεβοκατεβαίνει...

Αυτό τάχα έμποδίζε το Ματτία να κοι-
μηθ', ή μήπως οι σκέψεις του, που θάταν
όμοιες με τις δικές μου;... Μάγαπούσε
τόσο πολύ, ήμαστε τόσο στενά ένωμέ-
νοι με καρδιά και με νοή, ώστε δεν μπο-
ρούσε παρά να αισθάνεται ό,τι αισθανό-
μουν κι' εγώ.

Ο όρκος δεν έρχόταν κι' ή ώρα που
περνούσε, μεγάλωνε τον άόριστο φόβο
που μ' έπιεζε. Στην αρχή δεν είχα κα-
ταλάβει κι' εγώ την έντύπωση που κυ-
ριαρχούσε μέσα στις τόσες, που συνω-
στίζονταν άνακατωμένες στο νοή μου'
μα τόρα έβλεπα πως ήταν ο φόβος. Τί
φοβόμουν; Δεν ήξερα, μα φοβόμουν.
Δεν ήταν βέβαια γιατί κοιμώμουν μέσα
ς ένα άμάξι, στη έλευινή εκείνη συνοι-
κία του Λονδίνου. Πόσες φορές, στην
περιπετειώδη ζωή μου, δεν είχα περάσει
τη νύκτα σε μέρη πολύ λιγώτερο προ-
φυλαγμένα από τουτο-δώ! Είχα τη συ-
ναίσθηση πως ήμουν έξασφαλισμένος από
κάθε κίνδυνο' μα φοβόμουν. Κι' έσο
προσπαθούσα να νικήσω αυτό το φόβο,
τόσο μ' έκυρίαυε.

Οί ώρες περνούσαν ή μία κατόπι της
άλλης, αλλά χωρίς να ξέρω τί ώρα ήταν,
γιατί στη γειτονεία δεν υπήρχαν ρολόγια
να κτυπούν. Αξαφνα άκουσα ένα κρότο
άρκετά δυνατό στην πόρτα της άποθήκης,
που έβγαζε σ' άλλο δρόμο κι' όχι στην
αίλη του Κόκκινου Λέντοξ. Κι' ύστερ'
από πολλά κτύπηματα, που άντήχησαν
κατά διαστήματα κανονικά, ένα ζωηρό
φως χύθηκε μέσα σταμάξι μας.

Έκπληκτος κοιτάξα γύρω μου, ενώ
ο Κάπης, που κοιμόνταν στα πόδια του
κρεβατιού μου, ξύπνησε κι' έγρύλλισε.
Τότε είδα ότι το φως έκείνο έμπαινε από
ένα παραθυράκι, που ήταν στο πλευρό
έκείνο του άμαξιού μās όπου άκουμπέυσαν
τα κρεβάτια μας. Δεν το είχα ίδη όταν
μπήκα, γιατί ήταν σκεπασμένο από μέσα
με μια κουρτίνα. Μισό απ' το παράθυρο
αυτό βρισκόταν στο κρεβάτι του Μάτ-
τία και μισό στο δικό μου. Για να μην
ξύπνηση ο Κάπης έλο το σπίτι με τά
γαυγισμάτα του, του έκπιασα με το χέρι
το στόμα κι' έκοίταξα απ' το παράθυρο
έξω, δηλαδή στην άποθήκη.

(Έπεται συνέχεια)

της Αδελφότητος, δεν δεχομαι κομμωτικά, δια την Σ.Σ.Σ., παρὰ μόνον από συνδρομητάς που θα έσπευναν για πρώτη φορά.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος:—Γράμματα από την Αγγυον. Πολύ όμορφο. Θα δημοσιευθώ κι' άλλα τέτοια της Φριδολίνης. Είναι από έκτυπα που, καθώς σας είπα και άλλοτε, μάρτυσαν ξεχωριστά, γιατί έχουν το λεγόμενο «τομικό χρώμα» και θα ήθελα όλοι να μου στείλουν τέτοια από τις πατρίδες τους. Έτσι όμορφα δημοσιεύω και χαρακτηριστικά. — «Ας σηκωθεί». Είναι το ποιήμα που το έγραψε ο δάσκαλός του τετράστιχο. Το έγραφα κι' έμειναν μόνο δυο, που αποκαλούν ένα ποιηματάκι καλό και με αίσθημα, ειλικρινές. — «Τα δυο αδελφάκια». Σάντρα πολύ καλή. «Επιζώ όμως να είναι και απόρροια». Γραφίς αν ο Φλώρος Ροδάνης είχε όρισμα πρόσωπα στο ποί του, τότε δεν έγραφα σάντρα, αλλά λιβάλλο. Ένοσείτε, πιστεύω, κ' διαφορέ. Από πολλούς φιλαργύρους π: χ: που έγνωρίσα, συνθί- του ένα χαρακτηρισμό φιλαργύρου. Είναι σάντρα. Όταν όμως γνωρίζω ένα φιλάργυρο και τον αναγράφω, ή τον γελοιογραφώ και τον κοροϊδεύω, είναι λιβάλλος. — Το αδελφάκι μου Παιδικό διηγηματάκι, πολύ φρεσκό, ζήτημα γεμμένο και με καλό σχέδιο. — «Κακό για κακό». Δεν ήταν περιγραφή μεταφρασμένο (έκ του Αγγλικού), αλλά μου άρεσε το διηγηματάκι και το διάφορα, σχεδόν το ξανάγραφα. Γ' ανδ' ο Τρελλάς Παλλιάτσος, έχει ποιήματα «μετάφρασις», βλάπτει «μυθισ».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Οδών ψευδώνυμον ενθιμίσαι ή άναγοσάται, αν δεν συνδεδεσται επί του δικαιοδικίου, δε. 2. Τα εγκριμένα ή άναγοσμένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1920. Όσα συνδεδεσται άνα ή άνηκου εις άπόδειξιν, και όσα από Κ εις κοροϊφία].

Νέα Ψευδώνυμα: Ωραία Κέκωρα, ά. (ΔΚ). Μικρός Γόης, ά. (Δ) Δεινήτην, ά. (ΑΖ) Στριανόπο- λα, χ. (ΜΔ). Ομηρείας, χ. (ΕΣ). Γεροντοπαλληκάρη, χ. (ΡΚ). Γεροντοπόδη, χ. (ΔΟ). Άλεξ, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50
Διά τας ακριβέστερον 10 λεπτά ή λέξεις.
Μ. Μ. Επιθυμοδόν νάνταλλέξων:
δ Τραγουδιστής με Ίδανιόττης, Περούζι, Άσιαλ. — το Γενναίο Κορηϊκάκι με Πισοματάκια Κορηϊκιά, Παπαγονιτισαν, Μικράν Μάγισσαν, Εμμαρμένην, Άγριονάτοισ, Ολιμμένην Ψυχήν, Μαυροματάν — ή Παράξηση Πογγιπάσσα με Μεσοσην. Ακίτην, Παγγόσιο Όνειρον, Γλυκόν Παρελθόν, Άσιαλ, Βεατρίκην. — δ Δικηγόνος της Νεολίας με Νεαυ, Δόμιμ., Πρωχ. Ασιτοκράτη, Γυνάκων. — ή Νήλε με Τάδε, Αμαζόνια τ. Καβάλλ, Ανίδα Φόξ-Τρόξ. — δ Πλοίαρχος Ήδεν με Ταπεινόν Ίον, Αναμώνην του Βουνού, Θαλασσίαν Νύμφην. — ή Πτώχ' Ασιτοκράτης με Μαχαβαράταν, Ταπεινόν Ίον, Γυνάκων. — το Διπλόων με Θαλας. Νύμφ., Άγεμ. τ. Βουνού, Θαλας, Αδραν.

Η Αισιολογία άποδείχεται τους φίλους της: Ράδον της Ράδον (πολύ άραίο αλλά δεν μπορεί να δημοσιευθί, γιατί στους ποιητάς αυτούς καιρούς, θα παρεξηγητό και θα βρισκαμε το μελά μας' μόνο αποσπάσματα θα μπορούσαν να δημοσιευθού, αν ήθελες, γιατί είναι και πολύ έκπνεύς.) Άνθρωπον (μισομάντευσεσ δυο για το βιβλίο, θα μου έκανε χάρη να μου το σταίχες να το ιδώ.) Βιρλιον (δ Όδηγός γραφει για τη Σ. Σ. Σ. αλλά μπορείς να καταλάβής τι είδους κομμωτικά ήλω, διαβάζοντας αυτά που δημοσιωνονται.) Άρσέν Δουανί (της τ' έστειλα, αλλά δεν ανταπίδωκε άκομη.) Τραγουδί της Ένώσεως (το διορίωσα) Φλώρος Ροδάνης (δεν την έρω, γραφε στο Διεθνές Βιβλιοπωλείον Μπαρτ κι' Ελευθεροδότην) Φρίντορ (ή δ. Μαρκετού σ' ευχαριστώ για τα συγχαρητήρια κι' έρω για όσα γράφεις.) Τιμημένα Ψαροπόπολο (εμπρός λοιπόν! να σ' ιδώ!) Άκτινα Βελβενδού (φιλήσε μου το αδελφάκι σου και πές του ότι περιμένο να μεγαλώσθ) Σόλιαν Ν. Παρ. (έλαβα κι' έστειλα Έγγραφεσ καλό.) Σπουσιωμένο Γιοφύρι, Σπειρμένο Λόδοον, Νόσην Άνον, Ολιμμένην Ψυχήν κτλ.
Φιλήμονα Ε.Κ., Στρώγγλαν, Στάσαν Τζοσ (εύχαριστώ για το έπιστοδωμ και για τα καλά λόγια πουτ' συνοδωνου). Περούζι, Ίδιότροπην, Γιόν του Ίσιμου (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα) Άγγελον του Πόνου, Μεγάλην Ίδιαν, Άγωνιστήν της Έλευθερίας (έλαβα, ευχαριστώ.)
Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 25 Μαΐου, άπαντησώ εις τα προσεχέσ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
Οι προβλεπτικοί άς φροντισούν άπό τώρα, να εφοδιασθού με τόμους της «Διαδόχης» και της «Βιβλιοθήκης» πριν ξαναληθού και άλλοι όποις έξηγηθήσαν άς τέρμα πολλοί, και πριν άκριβήσουν περισσότερο, που και αυτό είναι πολυπιθανόν, άφωδ το χαρτί όλοένα ακριβαίνει και τα τυπωτικά όλοένα ύπανογναι.

Οι προβλεπτικοί άς φροντισούν

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκομη μόνον οι έξής δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος και 24ος. — Έκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δέ αποστειλλόμενος δραχ. 5,30 διά το Έσωτερικόν και δε. 5,60 διά το Έξωτερικόν.
Της Β' Περιόδου (1894—1919)
ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 26 εν όλω. — Έκαστος τόμος άρραφός δε. 15 και ραμμένος δε. 17. Ταχυδρομικί τέλη έκάστου τόμου προστέτα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν λεπτά 50 ο άρραφός και δε.1,50 ο ραμμένος, δια δέ το Έξωτερικόν δε. 1,50 είτε άρραφός είτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ.
Συνηθονται παρακαλούνται να δηλοούν άμέσως την γέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφειον μας, άποστειλλόντες και 1 δραχμίν διά την έκτύπωσιν της νέας ταυγίας. Άλλως δέν ευδυνάμεθα διά την άπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
[Τέλος του 187ου Διαγωνισμού Δύσαν Ματίου — Μαΐου. Αι λύσεσ δικται μέχρι της 30ης Ιουλίου, άλλα και μέρον της προδοσίας ταύτης έρ' όσον δέν θα έχουν άκομη δημοσιευθί. όσαι και των προηγουμένων φυλλαδίων.]

Παρόρομα.
Οι άρθμοί του Έλεπομάρωου και του Γρίφου του προηγουμένου φυ- λδου να γίνουσ 363 και 364.
365. Δείξιμοσ
Περίρρημη, άρεχίτα
Χώρα θα αφανήσθ,
Ένα υόν του Ίακώβ
Με άθη έν ενώσθ.
Έστάλη όπό της Φιλάρας
366. Μεταγορματισμός
Είς το στόμα ήτη έρω,
Μά την Αγγυτο θα βρέχω,
Άν μου βγάλης ένα χι
Και μου βάλης ένα υι.
Έστάλη όπό της Άδρας του Όμήρου
367. Αναγορματισμός
Τα δυο πρώτα άνακατέτα
Μά του κάκου το γυμνάσι:
Άπό διαφανίς που ήταν,
Έγειν σώωματο,
Άρα και άδατο.
Έστάλη όπό του Φόβου Άπόλλανος
368. Αίνιγμα
Ποταμός το άσπενικό μου
Τρέχει στη Μικράν Άσία
Σχημ' άπλάσι, το δηνικό μου
Άπό τη Γεωμετρία.
Έστάλη όπό του Έθνικού Ίδεόδου
369. Μωσαϊκόν
Η Άδηνά, ή Άρσεντι,
Μαζ' μ' ατίς κι' ή Ρία,
Μ' ένα της γρόμια ή καθεμιά,
Κάγον άμέσως έλλα με
Μεγάλη και όραλή.
Έστάλη άπό το Άνθισμένο Κλαδίον
370. Πυραμίς
+ Κάθετω; έθνικ, ευεργέτης
+ * = Ομό:
** + ** = Κόπτει.
*** + *** = Άρπυια.
**** + **** = Περγόν.
***** + ***** = Έπίρρημο.
συνάμωρον σχεδόν με το εσιονικώς.
Έστάλη όπό του Έυδοχού Στασεού
371. Κρι προγορμικόν
1284516 = Ποιητής.
28 = Θεός.
32516 = Τροφή.
43236 = Πόλις.
516 = Νήσος.
68216 = Ποταμός.
Έστάλη όπό της Βοσπορείδος
372—376. Μαγικόν Γράμμα
Τη ένταλλαγή εις γράμματοσ έά- στες των κάτωθι λέξιων δι' ένός δι- γού, πάντοτε του αΐτου, να σχηματι- σθού, άνευ άναγορματισμού, άλλα ειςαι λέξις:
Ρίο, καθμα, νεότης, κρημόν, κήρα.
Έστάλη άπό το Τιμημένο Τονφέλι
377—378. Ακροστιχίδες Άκροστιχίδων.
Α'. —Τα μέν πρώτα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξιων άποταλούν

θούσ Αιγόντιον, τα δέ τέταρτα γίνου- τής Άσας:
1, Μούσα 2, Έρπιδόν 3, Κω- τος της Βερώπης 4, Τίος του Ια- κάβ 5, Άρχατος άρχιτέκτων 6, Μ- σοσ, του Αίγατου.
Β'. —Τα μέν άρχικά των κάτωθι ζη- τουμένων λέξιων άποταλούν άρχικά χωρόν της Βερώπης, τα δέ τέταρ- τα του Αίγατου:
1, Ί,06; 2, Όρυκτόν 3, Πολύ- της Θεσσαλίας 4, Δένδρον άκωρ- ρον 5, Άρχατος περίφρομοσ πόλις Πόλις της Άσίας 7, Θεός άρχι- Γ'. — Η πρώτη συλλαβή της πρώ- τη; των όστων έρεθισομένων των- ρων λέξιων, ή δεύτερη της δευτέρας, ή τρίτη της τρίτης και ούτω καθέξω, άπο- ταλούν άρχικόν ποιητήν.
Έστάλη όπό της Τόμας
379. Φωνητόδωπον
μκρ * * * λ μ ν ς τ ρ ρ λ θ σ ν ι
Έστάλη όπό του Ίσιμου της Της
380. Γρίφος

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμα. Δοχίω. του φύλλου 1
164. Υπεριον (πέπε, Ιον.) — 165. Χιό (χι, άν.) — 166. Θρηνοσ-Ρήνος — 167. Μ- λασ-Αίολος.
168. Α Δ Μ Υ Ρ Ο Σ 169. Ι Α Ι Ο Η
Λ Α Α Υ Κ Α Ρ Ι Α
Μ Α Ρ Ο Κ Ο Ν Θ Α Σ Ο Σ
Υ Ο Ι Ε Θ Ρ Α Β
Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ Ν Α Ε Ο Σ
Ο Ο Α Ι 170. Πάνη
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ 2 0 0 ν δέ
σ τ ο ν. (Άπό το Π ή άνάγνωσεσ δι- γράφει το σχήμα του άσπενικού δι- 171-175. Διά του Σ: Σ α ρ β, έ έ ν ο ς, α ζ ω ν, λ ε ζ ι ε, — 176. Κ Α Δ Α Μ Α Ι — Ι Μ Α Α Α Γ Α — Ρ Ο Μ Υ Μ
(ΚΙΡΜη, ΑΜΟς, ΑΑΜΑ, ΑΑΥς, ΑΑΥς, ΑΔα, ΑΙΟλοσ, ΙΑΣΠις, — 177. Όσι- νός-πτοχός γέρουσ, — 178. Έπαλιτοσ με γόσ μη ά ά ν τ α π ι σ τ ε τ ο ς
(Κ'έν οδ-με νοσ με ά ν τ α π ι σ τ ε τ ο ς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με έπι- στοιχία δε. 3 (δ ελάττωσ όρος, Πηρ- τών 10 λέξ. 20 λέξ. ή λέξις, με πηρ- στοιχία δε. 20 και με υαροπλάσια λέξ. Ό χωριστός στίχος δε. 1.)
[Κ'—195]
ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, χρόνια πολλά
ΝΑΡΕΖΕΝΤΑ, ευχαριστώσ. Με όμορ- φα καθόλου; θέλεισ να ξαναδιαδοίμε; Μ- νο Ήπειρου 18.
ΣΡΑΗΝΟΦΟΤΙΣΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, έτηρ- καλύτερα. Συγγνώμη για την άργωπή
ΠΟΡΤΗ ΦΑΡΟΠΟΜ
[Κ'—196]
Διοποιητής Φόξτρον, Άμαρ- τής Καβάλλας, με όλας τας υ- φυλότας σας σας άνεκαλύθεισιν.
Άραπάκι, Ρεζιτ
Άγριονθώπος
[Κ'—199]
ΑΓΓΑΡΙΑ, για τα γενθλιά σου χρ- πολλά.
Κοστέλι, Πανελλήνιος Έξ
Μαυροματά, Ανακηθά
Δεντορά, Συμβούλι
[Κ'—198]
ΑΓΓΑΡΙΑ, ΙΤΙΑ, ΚΡΥΘΗ ΕΑΠΙΑ, ΕΠΙ
ΦΟΡΑ, ΔΕΙΝΗ ΣΚΟΜΕΥΤΑ, σ' ας χ- στωίμε χίλια ευχαριστώ.
Πανελλήνιος Έξ
Ανακηθείου Δενν